

Du Ngoạn Tasmania

(PHẦN 2)

Thọ Ân

Chúng tôi tới Port Arthur, thắng tích nổi tiếng nhất của đảo Tasmania vào xế trưa. Đây là một công viên rộng 40 hectare, cỏ xanh, vườn đẹp, có nhiều cây English oak (cây sồi) cao, to, tỏa bóng mát trên lối bộ hành. Trời trong, mây trắng, gió mát, biển xanh, địa điểm du lịch này sẽ hữu tình, thơ mộng biết bao nếu nó không lưu lại những di tích biểu trưng cho thời điểm đau buồn nhất trong lịch sử di dân của người Úc.

George Arthur (1784-1854) đến trấn nhậm Van Diemen Island vào năm 1824 và rời đảo vào năm 1836. Ông là người tài giỏi, có công phát triển hòn đảo này về nhiều mặt mà quan trọng nhất là tranh đấu thành công cho Van Diemen Island thoát khỏi sự lệ thuộc với New South Wales để ông trở thành vị Toàn quyền đầu tiên của đảo. Ông cũng nổi tiếng là tàn ác trong cách cai trị Thổ dân và cách đối xử với tù nhân từ bên Anh liên tục đưa qua.

Năm 1830 Port Arthur là một trạm chứa gỗ nhưng chỉ ba năm sau, năm 1833, nó đã nhanh chóng biến thành địa ngục trần gian, vì Toàn Quyền Arthur cho xây cất tại đây một nhà tù rất qui mô, kiên cố và khắc nghiệt, có thể giam giữ được 1172 tội phạm.

Nói là “tội phạm” nhưng thật ra họ là nạn nhân của chính sách thuộc địa của triều đình Anh. Nếu ở các thuộc địa đông dân như Ấn Độ hay Miến Điện họ dùng người bản xứ cai trị người bản xứ để thủ lợi, thì ở Úc Đại Lợi họ cho là đất không người (terra nullius), bắt buộc họ phải đưa người tới chiếm giữ. Nhưng lúc đó ai mà chịu tình nguyện rời bỏ quê quán thuộc để di cư đến nơi hoang dã xa xôi này. Vì vậy một công dân Anh, Ái Nhĩ Lan hay Tô Cách Lan, nếu xui xẻo, có thể bị lưu đày sang đây vì tội ăn cắp một con cừu hay một tội vợ vãn nào đó. Án chồng án, người “tội phạm” bị trừng phạt theo nhiều mức độ khác nhau tùy theo sự tuân phục của họ đối với cai tù. Họ có

thể được tự do ngay sau khi đến đảo, hoặc bị khổ sai trong các công việc nặng nhọc, hoặc bị xiềng xích, hành hạ trong nhà tù, hoặc bị treo cổ. Nhưng dù bị trừng phạt ở mức độ nào, khi bị đầy đến đây thì dường như được trở lại cố hương, vì nhu cầu nhân lực trên thuộc địa này được coi là quan trọng nhất.

Ngoài nhà tù, mảnh đất này đã từng là khu thổ cư phồn thịnh với nhà ở, giáo đường, bệnh xá, xưởng thợ v.v... Vào năm 1877 tù nhân được dời đi, và những năm sau đó các trận cháy rừng đã thiêu hủy hầu như toàn bộ khu vực.

Ngày nay, như trên đã nói, nơi đây trở thành một tụ điểm du lịch nổi tiếng. Năm 2002 có 205,000 du khách đến tham quan. Ngoài vườn cảnh xinh đẹp mà người ta tái tạo sau này, di tích còn lại là những tấm tường vững chắc của một phần nhà tù cũ, những phòng giam nhỏ bé, những khoen sắt xiềng xích tội nhân v.v... Có những ngôi nhà cũ vốn là nhà nguyện, bệnh xá, tư dinh quan toàn quyền, nhà trưởng trại, nhà của Bác sĩ v.v... đến nay vẫn còn.

Trại giam xây cạnh mé biển, ngoài khơi không xa, có một hòn đảo nhỏ ngày nay người ta gọi là Đảo Chết. Đã có khoảng 1,000 thân người bị vùi dập sơ sài nơi đây. Một chiếc tàu khá lớn và sang trọng, đưa khách chạy vòng vòng quanh đảo. Khách có thể lên thăm viếng đảo nếu có nhân viên du lịch đi kèm. Anh Tony Thạch, giám đốc công ty Triumph Tours, là người tổ chức và hướng dẫn chuyến đi của chúng tôi, khuyên rằng không nên khuấy động các oan hồn đang còn vất vưởng trên đảo này. Anh là một Phật tử thuần thành, anh tin thuyết nhà Phật, có luân hồi, và những ai chết oan thì khó được siêu thoát. Lý lẽ của anh càng được nhiều người tin khi nghe kể lại một sự kiện vừa mới xảy ra ít năm nay, cũng tại tụ điểm du lịch này.

Ngày Chủ nhật 28-4-1996, Martin Bryant, một thanh niên 28 tuổi, tóc dài vàng chói, dáng cao mảnh mai, bước vào quán Broad Arrow ăn trưa. Xong hẳn mở xách tay lấy ra

một khẩu tiểu liên AR 15 của Mỹ và một khẩu SK 46 của Trung Cộng. Thành linh hấn khai hoả vào đám đông du khách đang vui về ăn uống chung quanh. Hàng chục người ngã xuống. Bên ngoài một xe buýt đang xuống khách, hấn bước ra bắn chết thêm 4 người nữa rồi cướp một chiếc xe chạy về nhà trọ Seascap Cottage gần đó. Trên đường đi hấn tàn sát thêm 8 người, trong đó có một bà mẹ dắt hai đứa con 3 và 6 tuổi. Bé gái 6 tuổi này thấy mẹ và em bị bắn, chạy núp sau bụi cây, cũng bị hấn rượt theo bắn chết. Rồi hấn bắt theo một con tin và chạy vào cổ thủ trong nhà trọ, nơi có sẵn hai ông bà chủ nhà cũng là bạn của cha hấn. Khoảng 200 cảnh sát vây quanh, nhà trọ bốc cháy, 3 con tin thành than, hấn bị phỏng nặng chạy lao ra và bị bắt. Tổng cộng có 35 người chết, 20 người bị thương

Có người tự hỏi, tại sao một chuyện dữ dẫn như thế lại xảy ra tại một nơi mà cuộc sống của người dân rất êm đềm ? Dĩ nhiên có nhiều giả thuyết nhưng đáng chú ý nhất là trên một tờ báo Việt ngữ, một nhà văn nữ lại cho đó là sự báo oán của những oan hồn của Thổ dân và tù nhân bị chết oan cách nay hàng trăm năm. Cũng cần biết thêm là người mẹ bị bắn chết cùng với hai con nhỏ là nhân viên của ghost tours, chuyên hướng dẫn du khách đi xem ma vào ban đêm. Tin hay không là tùy độc giả.

Ngày nay, quán ăn Broad Arrow đã bị phá hủy chỉ còn lại mấy bức tường, bãi đậu xe năm nào đã biến thành vườn hoa, nơi đó người ta đặt một cây thánh giá và một tấm bia tưởng niệm có khắc tên các nạn nhân. Còn thủ phạm Martin Bryant đang thi hành bản án chung thân cấm cố.

Du lịch là đi tìm sự vui thú nhưng đôi khi du khách không tránh khỏi băng khuâng suy nghĩ lúc đứng trước những di tích làm nặng trĩu lòng người. Kinh nghiệm của người Việt Nam, khi một trang sử lật qua, kẻ thắng và kẻ thua, hoặc viết sách làm thơ, hoặc vẽ hình triền lẫm, hoặc dựng bia tạc tượng, để vinh danh phe mình và kẻ tội phe địch. Còn tại Port Arthur, hay trong sách vở, người ta lưu lại vết tích tội ác của một thời đã qua, ngay của ông cha mình, bằng tấm lòng thanh thản, coi đó là một kinh nghiệm sống và cố tránh. Người Úc da trắng

không thường tụng niệm “tam độc tham sân si là gốc của phiền não” nhưng xem ra họ ít bị phiền não hơn chúng ta.

* * *

Trước khi đến Port Arthur chúng tôi có ghé thăm mấy địa điểm bên đường. Nhân sự viếng thăm này người viết có đôi điều suy nghĩ về mấy chữ Siprit of Tasmania là tên 3 chiếc phà không lồ nối liền đảo với lục địa. Phà Spirit of Tasmania I và II đã hạ thủy từ lâu, hàng ngày khởi hành tại Melbourne lúc 7PM và đến Devonport vào lúc 7AM hôm sau. Ngày 13-1-2004 sẽ có thêm chiếc Spirit of Tasmania III sẽ đi vào hoạt động và hàng tuần có ba chuyến nối liền Sydney và Devonport vào các ngày Chúa Nhật, Thứ Ba và Thứ Sáu, khởi hành lúc 3PM và đến bến lúc 11.30 AM hôm sau. Ngày nay chuyến phà Sydney- Devonport đã ngưng hoạt động.

Thế nào là tinh thần Tasmania? Xin mở một dấu ngoặc ở đây để dông dài một chút về sự võ đoán của mình.

Các tours du lịch thường có chương trình thăm viếng các khu nông trại và các xưởng biến chế nông sản. Đảo bang này nằm trong vùng ôn đới có bốn mùa rõ rệt và hàng năm hứng một lượng nước mưa khá lớn nên canh nông và chăn nuôi đều phát triển. Khách thường được mời vào thăm các các hãng biến chế pho-mát, chocolat, rượu nho... và các vườn trồng Apple, Strawberry, Cherry, Blackberry, nông trại hoa Lavender và xưởng sản xuất dầu thơm.... và cả ghé xem các khu đất trồng cây á phiện. Nghe đâu đảo này có trồng hàng chục ngàn mẫu á phiện dùng để bào chế thuốc.

Khi khách đến, chủ nhân vui vẻ mời khách nếm thử một chút sản phẩm của mình và nếu ai thích có thể mua về dùng hay làm quà cho thân nhân, bằng hữu. Thú vị hơn hết là du khách được sắp đặt ghé thăm các thị trấn nhỏ (towns) nằm rải rác bên đường.

Chuyến đi năm 1996 người viết có ghé thị trấn Ross cách Hobart 119km và nằm ở cao độ 182m. Khu gia cư này chỉ có 300 dân nhưng phong cảnh rất đẹp, tọa lạc trên vùng đồi thấp, có nhiều cây cao bóng mát và có không khí rất trong lành. Nét văn minh của người dân có thể

nhận thấy qua đường sá sạch sẽ, vườn tược ngăn nắp, nhà cửa khang trang, con người ăn mặc, đi đứng, nói năng lịch sự và có nhiều xe hơi đời mới bóng loáng, nhưng đặc biệt là họ có vẻ trân trọng các giá trị của thời quá khứ. Không biết bên trong phòng ốc biến đổi như thế nào chớ bên ngoài, từ hàng hiên đến mái nhà, những nét của thời cũ vẫn còn nguyên vẹn. Năm 1821 Toàn quyền Macquarie của NSW kinh lý nơi này và khởi đầu cho việc phát triển với việc xây các đập nước Toom Kake và Long Marsh, xây cầu Ross ba nhịp vào năm 1836, xây khách sạn Scotch Thistle năm 1840, xây nhà thờ Anh Giáo năm 1869... Những công trình kiến trúc này phần lớn được xây bằng sa thạch (sandstone), do công sức của tội phạm, vẫn được bảo trì nguyên vẹn đến ngày nay và hiện trông rất mỹ thuật.

Một nhà thờ cổ

Năm 1996 người viết cũng có ghé thăm thị trấn Sheffield có khoảng 1,000 dân. Chỗ này có thể được gọi là phòng triển lãm nghệ thuật lộ thiên vì đâu đâu ta cũng thấy những bức tranh sơn dầu khổng lồ. Tranh vẽ trên vách nhà, trên hàng rào, trên vách nhà vệ sinh công cộng, và nhứt là trên những tấm tường xây rất đẹp ở công viên, dùng trưng bày những bức tranh đặc sắc nhứt. Ngoài ra cũng có ghé các thị trấn Swansea và St Helen sát bờ biển, thị trấn Scottdale 2,000 dân trên cao nguyên v.v...

Chuyến đi năm 2003 này người viết được viếng thị trấn Richmond nơi có một cây cầu và một nhà thờ cổ nhứt xây vào năm 1823, và có nhiều ngôi nhà khác cũng xây bằng sa thạch và cũng do công sức của tội phạm. Đặc biệt có đi ngang qua một thị trấn gọi là Doo Town nơi trước cửa mỗi nhà đều có tấm bảng gỗ ghi tên nhà mình luôn luôn có chữ Doo thí dụ Doo-Little, Doo-Mee, Doo-Wee, Just-Doo-It v.v...

Tuy mỗi nơi có sắc thái riêng nhưng nhìn kỹ ta có thể thấy cái nét chung trong cách sống của cư dân trên đảo.

1. Người Tasmanian yêu thiên nhiên, muốn gìn giữ nếp sống êm đềm và môi trường sinh sống tốt đẹp của mình. Với dân số chỉ có 450,000 cư ngụ trên một diện tích đất 68,000km², tài nguyên phong phú, rõ ràng đất rộng người thưa, nhưng về kinh tế, Tasmania chậm phát triển hơn các tiểu bang khác. Nếu so với đảo Đài Loan giàu có, dân số 21 triệu người, diện tích 32,000 km², ta thấy rằng yếu tố dân số đóng vai trò rất quan trọng trong việc phát triển kinh tế. Vậy mà năm này qua năm khác, thập niên này qua thập niên khác, dân số đảo không thay đổi là bao. Nên nhớ, Tasmania là tiểu bang có ít người di dân nhứt trong liên bang Úc Đại Lợi. Có lẽ chánh quyền và cư dân ở đây chọn nếp sống thoải mái hơn là bon chen làm giàu. Cũng xin nói thêm là 1/3 diện tích của tiểu bang là khu bảo tồn thiên nhiên và Đảng Xanh (Green Party) có thể lực rất mạnh trên đảo này.

2. Người Tasmanian rất bảo thủ, họ trân trọng giá trị của quá khứ hơn là chạy theo thời trang. Xã hội có thay đổi, khoa học, kỹ thuật có tiến bộ, nhưng những phố của họ vẫn giữ những đường nét, những khuôn mẫu của hàng trăm năm trước.

3. Người Tasmanian yêu chuộng sự sạch sẽ và ngăn nắp. Trong những phố của họ từ công viên, đường sá, nhà cửa, vườn tược... đều được chú trọng làm đẹp. Cách buôn bán, đi đứng, nói năng của họ chậm rãi, thân thiện và lịch sự.

4. Người Tasmanian có tâm hồn nghệ sĩ. Phải có nhiều người “thân tâm an lạc” không bận trí bon chen danh lợi mới thanh thản

mà “sáng tạo” và thuyết phục cộng đồng làm được những việc rất dễ thương như vẽ tranh khắp thị trấn tại Sheffield hay viết chữ Doo trước cửa nhà mình như tại Doo Town. Ông chủ vườn táo Avro Park đi khắp năm châu bốn biển thu thập giống lạ đem về ghép thành một cây táo (apple) có hàng trăm loại trái khác nhau, cũng như việc thiết lập Làng Thụy Sĩ, tuy là nỗ lực của một cá nhân nhưng xem ra có giá trị nghệ thuật hơn là lợi nhuận.

Có phải “những nét chung” ấy người dân đảo bang này hãnh diện gọi là “tinh thần Tasmania” (Spirit of Tasmania)?

* * *

Ngày thứ ba của chuyến đi, chúng tôi tham quan thủ phủ Hobart. Từ năm 1788 người Anh đã lui tới nơi này, nhưng họ chính thức đến định cư từ năm 1803, địa điểm thứ nhì sau Sydney. Cũng giống như các thành phố kiểu Tây Phương khác, Hobart có các kiến trúc cổ như công thự, giáo đường, tượng đài bên cạnh các tiện nghi tân thời như cao ốc, đường nhựa, phi trường, bến cảng, nhà ga v.v... nhưng ở qui mô nhỏ vì diện tích thành phố chỉ có khoảng 115Km² và dân số khoảng 130,000 người. Hobart nằm trên bờ sông Derwent (thật ra là một cái vịnh của biển ăn sâu vào đất liền), một bên có núi cao với mây mù che đỉnh, một bên là biển xanh lơ, tàu thuyền tấp nập, nhấp nhô trên sóng. Cây cầu Tasman 19 nhịp, cao 45m, dài 1km, bắc qua sông, đường nét tân kỳ càng làm cho thành phố thêm vẻ duyên dáng. Vào dịp cuối năm, thành phố càng thêm rộn rịp vì hàng năm vào ngày Boxing Day, 26 tháng 12, có cuộc đua thuyền buồm quốc tế, khởi hành từ Sydney và mức đến là Hobart.

Đến Hobart mà không lên đỉnh núi Wellington cao 1271m là một thiếu sót rất lớn. Trong chương trình các tours du lịch, bao giờ cũng có ghi mục thăm viếng núi này. Nhưng theo sự tiết lộ của anh tài xế, mười lần lên núi là có tám lần đỉnh núi bị mây mù che phủ, lên đến nơi không nhìn ngắm được gì mà còn nguy hiểm. Các hướng dẫn viên thường có giải pháp thay thế là lên núi Nelson kế cận, chỉ cao 340m.

Sáng sớm lên xe, nhìn thấy bầu trời âm u, ai cũng nghĩ rằng chương trình hôm nay sẽ bị trở ngại vì mưa. Nhưng anh Tony Thạch, một người rất tin Phật, có những ý nghĩ ngộ nghĩnh. Anh bảo, đừng lo, vì hàng đêm anh đã cầu nguyện, và trong xe bus này đây, nguyện vọng của 50 người cộng lại thành 3,000 tuổi, sẽ được hoàng thiên phù hộ và mọi việc sẽ tốt lành. Anh thay đổi chương trình một chút, thay vì lên núi trước, anh đề nghị đi Mt Field National Park, cách Hobart khoảng 30 Km về hướng Tây Bắc.

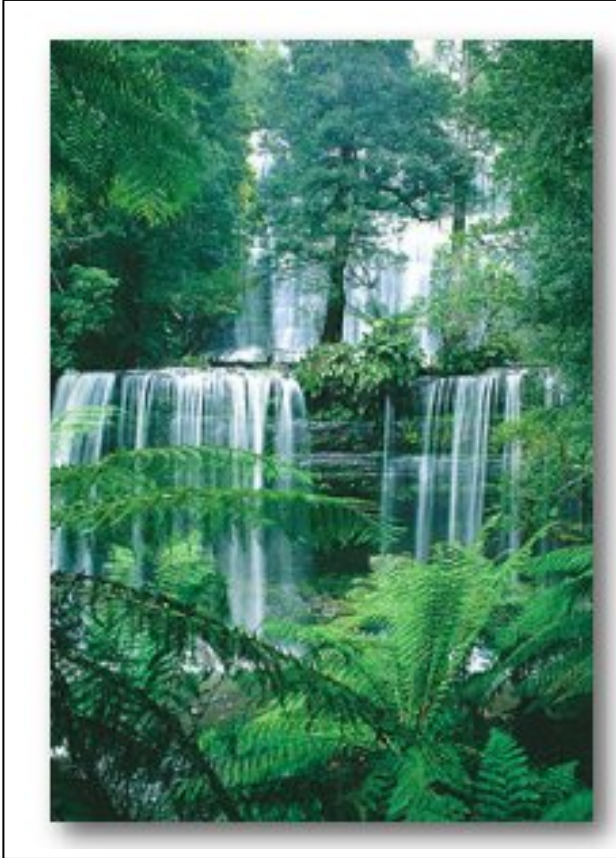
Như trên đã viết, người Tasmanian rất yêu thiên nhiên. Có đến 1/3 diện tích của đảo được sáp vào khu vực bảo tồn thiên nhiên và 17 Công Viên Quốc Gia (National Parks) với 2,000 km đường bộ hành đi luôn trong rừng núi để cung ứng cho khách nhàn du.

Mt. Field National Park là một trong các công viên nói trên. Chúng tôi có hơn một giờ đồng hồ đi bộ trong rừng. Đường đi thật tiện nghi, có nơi tráng nhựa, có vài chiếc cầu xinh xắn bắc qua suối. Có nhiều loại cây trong rừng nhưng nhiều nhất là cây khuynh diệp (Tasmanian Blue Gum). Đây là loại thực vật biểu tượng cho đảo bang, có thân sông đuốt, rất cao lớn, một ít cây có đường kính cỡ hai thước. Một cái thác con đổ xuống một hồ nước nhỏ nhưng những tia nắng vàng chiếu xuyên qua khoảng trống đã biến nơi này thành một thắng cảnh để du khách chụp hình.

Không biết có phải Trời Phật chứng giám cho lòng thành của Tony Thạch hay không mà lúc này trời nắng tốt, không khí trong rừng mát dịu, mọi người cảm thấy khoan khoái

và tiếng nói tiếng cười vang lên trong rừng vắng. National Park này rất rộng, có nhiều khu vực, nhiều loại hình giải trí khác nhau, nhưng thì giờ giới hạn, chúng tôi phải lên xe trở lại Hobart.

Mây mù vẫn che phủ đỉnh núi nhưng anh Tony vẫn tin là đoàn chúng tôi sẽ lên núi bình an. Sau bữa ăn trưa mà thức ăn căn bản là hải sản nấu theo kiểu Úc, bán trên những quán là chiếc thuyền con đậu sát vào bờ, chúng tôi được đưa đi thăm thị trấn Richmond gần đó. Như trên đã đề cập, đây là nơi người định cư rất sớm, ngày nay còn lại là một khu phố khang trang, sạch sẽ và những kiến trúc bằng sa thạch do công sức của tù nhân thuê nào.

Quay trở lại chân núi Wellington thì thấy mây lơ lửng bay đi. Khi chúng tôi lên tới đỉnh núi thì bầu trời trở nên quang đãng. Từ trên cao nhìn xuống, quả nhiên phong cảnh thật tuyệt vời. Thành phố, dòng sông, chiếc cầu, rừng xanh trải dài xa xa, và “cận ảnh” là hàng ngàn tảng đá hình thể khác nhau, kích thước khác nhau, chông chát ngổn ngang, phủ đầy phần phẳng của đỉnh núi. Màu sắc tương phản,

đường nét tương phản, và trong một dịp may hãn hữu của một đời người, khách được đứng giữa không gian lồng lộng, xem mãn nhãn một bức tranh thiên nhiên thật hùng vĩ. Xuống núi thì trời đã về chiều, ngó lên đỉnh thấy mây lại tụ về. Đường như lời Tony Thạch có ứng nghiệm.

Trở lại Hobart ăn bữa cơm Tàu ngon miệng, tắm thoải mái trong phòng ngủ tiện nghi, rồi tà tà mấy bước vào casino giải trí lành mạnh. Có người trong đoàn được Wrest Point Hotel Casino, sòng bạc hợp pháp đầu tiên trên xứ Úc, xây năm 1973, ưu ái tặng cho vài trăm bạc. Ôi khỏe khoản làm sao!

Ngày thứ tư, lên xe trở lại Launceston. Ghé thăm bên cảng Devonport có 2,000 dân, là nơi đến của các chiếc phà Spirit Of Tasmania; thăm các nông trại và xưởng biến chế nông phẩm bên đường. Hôm sau là ngày chót, định đi xem thêm vài thắng cảnh, nhưng vào công ty buôn bán hải sản, bà con chiếu cố quá nhiều, làm nhân viên bán hàng lúng túng, và anh Tony Thạch phải lặn xăng phụ cân đo, gói hàng và hỏi thăm thủ tục đem tôm hùm và bào ngư về Sydney.

* * *

Chuyến đi được đánh giá là thành công với hai đặc điểm thân tình và vui vẻ. Trước tiên là nhờ Phật Trời phù hộ, giúp chúng tôi có 5 ngày nắng đẹp ngay trong mùa mưa, và tạo duyên lành cho chúng tôi gặp được anh tài xế lịch sự và chiếc xe buýt mới tinh. Thứ đến là nhờ anh Tony Thạch, giám đốc công ty Triumph Tours, là người có khả năng, nhiệt tình và nhiều kinh nghiệm, đã chuẩn bị chuyến

đi thật tốt qua việc đặt bàn trong những nhà hàng Trung Hoa nấu ăn ngon miệng, đặt phòng trong những khách sạn tiện nghi, sắp đặt chương trình du ngoạn hứng thú và có cách nói chuyện làm vui lòng người. Bên cạnh Tony Thạch có Nguyễn Văn Thiệu, Lê Tấn Tài và Kim Yên, ba nhà tổ chức của Tây Ninh Đồng Hương Hội và Hội Ái Hữu Cựu Nữ Sinh Trường Gia Long, đã bỏ nhiều công sức chăm lo cho mọi người thật chu đáo, nhứt là họ có

“nghệ thuật tấu hài” cao làm cho trên xe luôn luôn vang dội tiếng cười./.

TÀI LIỆU THAM KHẢO :

-The Concise Encyclopedia of Australia & NZL

-Tasmania của S.W. Jackman.

-Black war, The Extermination of Tasmanian Aborigines của Clive Turnbull.

-Những lời dẫn giải của hướng dẫn viên.

-Tasmania State Map

*****

Không Đê 3

Thiên Hương

Có những cánh tay già nua đưa ra giữa
chợ

Chờ đợi những đồng tiền từ những
thương hại rớt rơi

Những ánh mắt thâm u, không thấy một
nét cười

Đời vô vọng, nên người không hi vọng ...

Trên những nẻo đường tôi đã đi qua,
Trên những phố chợ dập diu người qua
lại

Tôi đã bao lần, thấy những cánh tay
như thế

Tôi đã bao lần, thấy những cuộc đời
như thế

Tại sao ... trong cuộc sống tạm này

Có những con người no say phê phỡn
Cũng có những người thiếu cơm áo
hàng ngày

Có những người đi tìm hoài những cơn
mơ ảo ảnh

Cũng có những người chỉ thèm khát
chiếu, cơm

Tại sao ... tôi vẫn đi tìm hoài những điều
cao vọng

Vẫn đi tìm hoài những hư ảnh phù du
Vẫn đưa tay níu kéo những mộng ước
điên rồ

Quên cuộc đời vẫn còn những người
đơn sơ thêm sống

Tôi đang đi giữa lòng cuộc đời
Tôi đang lần mò trong thế gian mù mịt
Tôi đang kiếm tìm những hi vọng
và những hạnh phúc nhỏ nhoi
Tôi đang cố tìm một ánh đuốc thấp
sáng cho sự sống mình

Có phải, khi mình quá dư thừa
Là lúc, mình cảm thấy mình quá nhiều
thiếu thốn

Có phải, khi mình quá bon chen
Là khi, mình cảm thấy rã rời thực sự

Vậy thì, tại sao ...

Không nhìn thẳng vào cặp mắt đang
long lanh trong gương
Không tự nhận mình còn nhỏ nhoi ích kỷ
Không quên đi những buồn bã giận hờn
Không cố nén những ưu tư vô bổ

Để tự nói với mình
để được nói với người
là cuộc sống này không đáng chán lắm
đâu.....